THE GILLETTE MARRIAGE

FERDINANDO FREGA

GILLETTE వివాహం

THE FAMILY · 16

వివాహం

ఆయన నడిచేటప్పుడు, మగవాడైనప్పటికీ, ఒకప్పుడు ఆయన ఉన్న సైనిక అధికారి హుందాతనం, నిటారైన భంగిమ ఇంకా కనిపించేవి, అంతేకాదు బోర్డింగ్ స్కూల్‌లో ఆయన పొందిన శిక్షణ కూడా — అక్కడ ఒకే నియమం నడిచేది: తక్కువగా మాట్లాడు, అన్నీ విను.

ఆ 1962 అక్టోబర్‌లో ఆయనకు ఇరవై ఏడేళ్లు, ఆయన పనిచేస్తున్న పొగాకు దుకాణంలోకి ఆమె నడిచి రావడం చూసి వెంటనే మంత్రముగ్ధులయ్యారు.

పొడవుగా, ఆకట్టుకునేలా, చూడగానే దక్షిణాది స్త్రీ అని తెలిసే రూపం, స్త్రీలకు మాత్రమే తెలిసిన ఆ చిలిపి చూపుతో. కానీ ఆమె వయసు పదహారేళ్లు మాత్రమే. ఆమె పేరు Giovanna, కానీ కుటుంబంలో అందరికీ ఆమె ఎప్పుడూ Gianna నే.

ఆయన వెంటనే ఆ వినియోగదారుని ఆమె గురించి అడిగారు: ఆమె ఎవరు, ఆమె కుటుంబం ఏమిటి, ఎక్కడి నుంచి వచ్చారు. ఆమె వయసును ఆయన పెద్దగా పట్టించుకోలేదు. ఆ రోజుల్లో, ఇలాంటి వివాహానికి మూడుసార్లు ఆశీర్వాదం దొరికేది: కుటుంబాల నుంచి, చర్చి నుంచి, సమాజం నుంచి. కూతుళ్లను స్థిరపరిచే మార్గంగా దాన్ని చూపించేవారు, కానీ నిజానికి స్థిరపడేది కొడుకులు మాత్రమే.

ఆమె తండ్రి రైల్వేలో పనిచేసేవారు. ఆమె తల్లికి ఊళ్లో పేరున్న ఒక దర్జీ వ్యాపారం ఉండేది, అందులో కుట్టుపనివాళ్లు పనిచేసేవారు, ఉన్నత స్థాయి నైపుణ్యాన్ని కోరి దానికి ఉదారంగా డబ్బు చెల్లించే ప్రముఖ కుటుంబాల కోసం అక్కడ దుస్తులు తయారయ్యేవి.

Gianna కు ఇంకో సోదరి ఉన్నారు, Francesca, దాదాపు రెండేళ్లు పెద్దవారు. సమతుల్యమైన, ప్రశాంతమైన మనిషి — ఆ గుణం ఈ

రోజుకీ ఆమెలో ఉంది.

చిత్రం పూర్తయిన తర్వాత, ఆ కుటుంబాన్ని తనకు పరిచయం చేయమని మా నాన్న ఆ వినియోగదారుని అడిగారు. మా అమ్మను భార్యగా కోరుకున్నారు. ఆమెను పెళ్లి చేసుకోవాలనుకున్నారు. ఆమె కావాలనుకున్నారు.

అలా, ఏప్రిల్ 1963లో, వారికి పెళ్లయింది.

తన భార్య గుణాలను ఆయన ఆమె తల్లి ముందు పొగిడినప్పుడల్లా, ఆవిడ నవ్వి అది నిజం కాదనేవారు, ఎందుకంటే Gianna ఎప్పుడూ అనుమతి అడగని మంచి నటి. తనకు కావలసినదాన్ని ఆమె తీసేసుకునేవారు, అంతే.

ఆ అమ్మాయిని తాను ఎప్పటికీ తీర్చిదిద్దలేనని, తాను ఊహించుకున్నట్టుగా మలచలేనని అర్థం చేసుకోవడానికి మా నాన్నకు మూడు నెలలు కూడా పట్టలేదు. ఆమె స్పష్టమైన ఆలోచనలు ఉన్న ఒక స్త్రీ, అంతే, ఆ విషయాన్ని ఆయనకు కూడా స్పష్టం చేయడానికి ఆమె సమయం వృథా చేయలేదు.

ఒక రోజు ఆయన ఆమె చెంప మీద కొట్టారు. ఆ కాలం కుటుంబంలో మగవాడి హక్కుగా గుర్తించిన ప్రవర్తన అది.

కానీ ఆమె నిగ్రహం కోల్పోలేదు.

ఆమె బయటకు వెళ్లి ఒక కత్తుల దుకాణానికి వెళ్లారు, అక్కడ ఒక మాంసం నరికే కత్తినీ ఒక కసాయి కత్తినీ కొన్నారు.

ఆమె ఇంటికి తిరిగి వచ్చి, మా నాన్న వైపు చూసి, అన్నారు:

"ఇంకొక్కసారి అలా చేయడానికి ప్రయత్నిస్తే, రాత్రిపూట వచ్చి మిమ్మల్ని చంపేస్తాను."

ఆమె గొంతులో నాటకీయత లేదు, తడబాటు లేదు. ఖచ్చితత్వం మాత్రమే.

ఆమె అది చేస్తారనే ఖచ్చితత్వం.

పదిహేను రోజులు ఆయన ఇంట్లోనే, వేరే గదిలో తాళం వేసుకుని నిద్రపోయారు, ప్రమాదం దాటిపోయిందని ఖచ్చితంగా తెలిశాకే బయటకు వచ్చారు.

అదే ఏకైక పూర్వ ఉదాహరణగా మిగిలిపోయింది.

వారు Reggio Calabria నుంచి మూడు వందల కిలోమీటర్ల దూరంలో ఉన్న Cosenza కు మారారు.

అప్పట్లో ఎక్స్‌ప్రెస్ హైవే లేదు, ప్రయాణానికి దాదాపు ఆరు గంటలు పట్టేది, జిల్లా రోడ్ల వెంట, చిన్న ఊళ్లలో అంతులేని ట్రాఫిక్ గుండా.

రెండు చూపులు.

మూడు నిమిషాల కన్నా తక్కువ.

ఒక భవిష్యత్తును నిర్ణయించడానికి అది చాలు, శారీరకంగా అరవై రెండు సంవత్సరాలు నిలిచే ప్రేమలో, కానీ వారు చేసిన పనుల్లో, మాలో, వారి పిల్లల్లో, శాశ్వతంగా నిలిచిపోయే ప్రేమలో.

Cosenza – 1963

వారు నగరం మధ్యలో, దుకాణాలూ ప్రజా రవాణా బాగా అందుబాటులో ఉన్న Corso Italia లో ఒక ఇల్లు అద్దెకు తీసుకున్నారు. కానీ హనీమూన్ ముగిసిన తర్వాత, సాధారణ జీవితానికి తిరిగి రావడం ఎవరికీ తెలియని ఒక దశ.

ప్రతి సోమవారం మా నాన్న తెల్లవారుజామున రెండు గంటలకు ఇంటి నుంచి బయలుదేరి, ఎనిమిది గంటలకు ఒక దుకాణం బయట తన మొదటి వినియోగదారుని చేరుకునేవారు. మూడు వందల కిలోమీటర్లు నడిపేవారు, ఆ తర్వాత, వారమంతా, రోజు రోజుకూ ఇంటికి దగ్గరగా దగ్గరగా పనిచేస్తూ, శుక్రవారం సాయంత్రం మళ్లీ ఇంటికి చేరుకునేవారు.

ఈలోగా, మా అమ్మకు తన ఇంటికి సరిగ్గా ఎదురుగా ఉండే Nora Formisano ను కలిసే అదృష్టం దక్కింది, ఇద్దరూ స్నేహితులయ్యారు.

Nora ఆమె సొంత తల్లి వయసు ఉన్న స్త్రీ, ఆమెకు తల్లిలా మారారు.

ఆమె Naples కు చెందిన ఒక కులీన కుటుంబం నుంచి వచ్చారు, ఆ ప్రాంతంలో పనిచేస్తున్న హోం మంత్రిత్వ శాఖకు చెందిన ఒక సీనియర్ అధికారిని పెళ్లి చేసుకున్నారు. ఆమెకు ముగ్గురు పిల్లలు కూడా ఉన్నారు, మా అమ్మ కన్నా కొంచెం చిన్నవాళ్లు మాత్రమే.

ఒక ఉదయం మా అమ్మ తన నెలసరి వింతగా ఆలస్యమైందని ఒప్పుకున్నది ఆమె దగ్గరే. తన నెలసరి ఎప్పుడూ సక్రమంగానే ఉండేది.

తనకు ఎందుకు మాటిమాటికీ మూత్రానికి వెళ్లాల్సి వస్తోందో అర్థం కావడం లేదని ఆమె వివరించడం విన్న తర్వాత, Nora ఆమెను కౌగిలించుకుని అన్నారు:

"బిడ్డా, నువ్వు గర్భవతివి."

మా నాన్న ఇంటికి వచ్చినప్పుడు, ఆమె ఏమీ చెప్పకూడదని నిర్ణయించుకున్నారు.

ఆయన స్పందన చూడాలనుకున్నారు, కానీ ఆయనకు చెప్పడానికి ఈస్టర్ వరకు ఎదురుచూస్తున్నారు.

అలాగే చేశారు.

ఆయనకు ఈస్టర్ గుడ్డును అందిస్తూ అన్నారు:

"నేను గర్భవతిని. మనం Reggio Calabria కు మారాలి. నా బిడ్డ ఇక్కడ పుట్టడం నాకు ఇష్టం లేదు. నా కుటుంబం నా పక్కన ఉండాలి."

బదిలీ అంత సులభం కాదు.

దానికి ఉద్యోగ కారణాల రీత్యా కంపెనీ ఆమోదం కావాలి, ఆ తర్వాతే అది జరగగలదు.

కొంత సమయం సంపాదించవచ్చని మా నాన్న అనుకున్నారు.

కానీ డిసెంబర్ 1963లో మా అమ్మ ఒక బస్సు ఎక్కి ఒంటరిగా తన తల్లిదండ్రుల ఇంటికి వెళ్లిపోయారు, అక్కడ 11 జనవరి 1964న Teresa కు జన్మనిచ్చారు.

Teresa పుట్టి ఆ వార్త కుటుంబమంతా పాకినప్పుడు, బంధువులు ఆమెను చూడటానికి రావడానికి వారాల తరబడి ఆలస్యం చేశారు.

అది ఒక స్ట్రేగా ఆమె ఆత్మగౌరవాన్ని గాయపరిచింది, భవిష్యత్తు గురించి ఒక నిర్ణయం తీసుకునేలా చేసింది.

అత్తగారితో, ఆడపడుచుతో ఆమె సంబంధం ఇక ఎప్పటికీ మునుపటిలా ఉండదు.

కోపం మిగిలిపోయింది, ఆమె కళ్ల వెనుక అదుపులో.

ఈలోగా, బదిలీ దరఖాస్తు తన దారిన తాను సాగింది, మే 1964లో మా నాన్నకు రెండో ఈస్టర్ కానుక అందింది.

మా అమ్మ ఇంకో బిడ్డను కనబోతున్నారు.

Reggio Calabria – 1964

సెప్టెంబర్ 1964లో, చివరికి కంపెనీ బదిలీ మంజూరైంది, వారు Reggio Calabria కు మారారు.

కానీ తన తల్లితో ఉంటుందని ఆమె ఆశించిన ఆదర్శవంతమైన అనుబంధం ఎప్పుడూ ఏర్పడలేదు. ఆమె తల్లి ఆధిపత్యం చలాయించే మనిషి, తన అధికారాన్నీ పెత్తనాన్నీ ఎవరికీ ఎప్పుడూ వదులుకోలేదు. ఆమె తండ్రి ఒక్కరే ఆమెను గారాబం చేసి, ఆమె కోరికలు తీర్చేవారు, ఆ తర్వాత ఆమె చేసినదంతా ఆయన మీదే ఆధారపడింది.

అది 21 ఫిబ్రవరి 1965.

ఫుట్‌బాల్ మైదానం.

Reggina వర్సెస్ Cosenza.

మా నాన్న, మా బాబాయి స్టాండ్స్‌లో ఉన్నారు, అప్పుడు ఒక అత్యవసర సందేశం కోసం Vincenzo Frega అనే వ్యక్తిని ప్రవేశ ద్వారం దగ్గరికి రమ్మని అనౌన్సర్ ప్రకటించాడు.

ఆయన అది ఎవరో వేళాకోళం చేస్తున్నారని అనుకుని, ఉన్నచోటే ఉండిపోయారు.

తర్వాత రెండో ప్రకటన వచ్చింది:

"Vincenzo, మేము మ్యాచ్‌ను ఆపలేం, మీ భార్య ప్రసవాన్ని ఆపలేం. దయచేసి ఇంటికి వెళ్తారా? మీ కొడుకు పుడుతున్నాడు."

అందరూ నవ్వారు.

ఇబ్బందిపడి, ఆ మనిషి తాను కాదన్నట్టు ఆయన నటించారు.

మా నాన్న ఆశీర్వాదంతో నేను ఈ లోకంలోకి వచ్చాను.

"నువ్వు కొడుకును కోరుకున్నావు, వాడు వచ్చాడు. కానీ వీడు నీ జీవితానికి సిలువ అవుతాడు."

అందరికీ వెంటనే కబురు వెళ్లింది, వారు ముగ్గురు జ్ఞానుల్లాగా వచ్చారు.

కొడుకు పుట్టడం వంశం పేరు కొనసాగడానికి హామీ ఇచ్చే సంఘటనగా భావించేవారు, కానీ స్త్రీ లేని పురుషుడు అసంపూర్ణుడని ఆలోచించడానికి ఎవరూ ఎప్పుడూ ఆగలేదు.

తర్వాతి అరవై రెండు సంవత్సరాలు నేను అదే వివరిస్తూ గడిపాను.

ఏమైనా, సుత్తీ కొడవలీ కన్నా సిలువే మేలు.

రెండు వేల సంవత్సరాల క్రితం నాటి నా సహోద్యోగిని అర్థం చేసుకోవడానికి, అక్కడ పైన పరిస్థితులు ఎలా ఉండవచ్చో తెలుసుకోవడానికి నాకు కావలసినది అదే.

Reggio Calabria – 1965

Gianna వయసు పందొమ్మిదేళ్లు మాత్రమే.

ఆమెకు ఇద్దరు పిల్లలు, Gillette కోసం పనిచేసే ఒక భర్త ఉన్నారు, గృహిణిగా మారాలనే ఆసక్తి మాత్రం ఏమాత్రం లేదు.

ఇంటి నియమాలు ఇప్పటికే స్థిరపడిపోయాయి.

జీతం, కంపెనీ ప్రయోజనాలన్నీ ఆమె చేతుల మీదుగానే వెళ్తాయి.

మా నాన్న Gillette ఖర్చుల రీయింబర్స్‌మెంట్లతో బతుకుతారు, ఎందుకంటే ఆయన ఎప్పుడూ పనిలోనే ఉంటారు, ఖాళీగా కూర్చుని వట్టలు గోక్కోరు.

ఆమె కరెన్సీ మార్కెట్లను గమనించడం మొదలుపెడతారు, ఎందుకంటే ప్రతి నెలా మా నాన్న ఇటలీలో ఒక అమ్మకాల పోటీ గెలుస్తారు, మిలాన్ ప్రధాన కార్యాలయం బహుమతులుగా బంగారు సావరిన్ నాణేలు పంపుతుంది.

తర్వాత సేల్స్ డైరెక్టర్ ఇంటికి ఒక పూర్తి పడకగది సెట్ పంపిస్తారు.

అసలైన బీచ్ కలప.

అమర్చిన మంచాలు.

పరుపులు.

దిండ్లు.

కంబళ్లు, రజాయిలు.

వేసవి దుప్పట్లు, చలికాలపు దుప్పట్లు.

ఆ కథ చెప్పినప్పుడల్లా జనాన్ని నోరెళ్లబెట్టేలా చేసే ఒక ప్రత్యేకమైన శైలిలో అంతా రూపొందించబడింది.

కానీ ఆమెకు భయంగా ఉంది.

ఆమెకు స్థిరత్వం కనిపించడం లేదు.

ఆమెను ఎవరు తప్పుపట్టగలరు?

శుక్రవారం సాయంత్రం, మా నాన్న గుమ్మంలో అడుగుపెట్టగానే, ఆమె అంటారు:

"నాకు ఇద్దరు పిల్లలు. నాకు కొత్త కారు కావాలి."

"కానీ నీకు డ్రైవింగ్ లైసెన్స్ లేదు. దాన్ని ఎలా నడుపుతావు?"

"రేపు మీరు నాకు కొత్త కారు కొనిస్తున్నారు. నాకు Simca 1000 కావాలి. ఐదు తలుపులది."

ఆమెను ఎవరూ అదుపు చేయలేకపోయేవారు.

ఎవరైనా ప్రయత్నించి ఉంటే, జీవితం సజీవ నరకంగా మారిపోయేది.

మరుసటి రోజు డీలర్ దగ్గరికి వెళ్లి, పద్దెనిమిది లక్షల లీరాలకు చెక్కు రాసి, బీమా కొని, తాళాలు అప్పగించడమే ఉత్తమ పరిష్కారం.

అది సరైన నిర్ణయమని తేలింది.

పన్నెండు రోజుల తర్వాత ఆమెకు డ్రైవింగ్ లైసెన్స్ వచ్చింది.

ఆమె అది ఎలా సాధించారో ఎవరికీ ఎప్పుడూ తెలియలేదు.

ఈలోగా, ఆమె తల్లి దర్జీ వ్యాపారం నడుస్తున్న ఆస్తులన్నీ ఆమె తండ్రివే.

తన ముద్దుల కూతురంటే ఆయనకు బలహీనత.

కొన్ని నిమిషాలే పట్టింది.

"నాన్నా, అమ్మ దర్జీ దుకాణంలో నాకు చోటు ఇవ్వండి. ఆరు నెలల్లో నేను ఒక ఉన్ని, కుట్టు సామగ్రి దుకాణం తెరుస్తాను."

ఇద్దరూ ఒక ఒప్పందానికి వచ్చారు.

కొన్ని ఎత్తులతోనే, మా తాతయ్య తన భార్యను వేరే చోటుకు మార్చి, తన కూతురికి రెండు స్వతంత్ర దుకాణాలను ఇచ్చారు.

ఆమె ఇంటికి వెళ్లి తనకు ముప్పై లక్షల లీరాలు కావాలని మా నాన్నకు చెప్పారు.

ఇల్లు కొనాలనుకుంటున్నామనే సాకుతో ఆ డబ్బును ఆయన తన తల్లిదండ్రులను అడగాలని కూడా.

మా నాన్న ఆటలో భాగమయ్యారు.

డబ్బు వచ్చింది.

దుకాణం పైన బోర్డు కూడా వచ్చింది:

LANA BBB DI GENNY

కానీ ఆమెకు నగరపాలక సంస్థ వ్యాపార లైసెన్స్ కూడా కావాలి, అది ఆమె దగ్గర లేదు.

1960ల చివరికి, అధికార యంత్రాంగం అంత సమర్థంగా ఏమీ లేదు.

అది రాజకీయాల లోపల నివసించి, రాజకీయాల గుండా ప్రయాణించే ఒక సొరంగం.

ఆ సోమవారం ఉదయం, ఒక రోజు సెలవు తీసుకుని మాతో ఇంట్లో ఉండమని ఆమె మా నాన్నను అడిగారు.

తర్వాత ఆమె వెళ్లిపోయారు.

ఎడారి మీదుగా వీచే గాలిలా.

అది కదులుతున్నట్టు మీకు తెలుస్తుంది, కానీ అది అసలు ఎక్కడి నుంచి ఊడిపడిందో మీకు తెలియదు.

ఆమె నగరపాలక కార్యాలయానికి వెళ్లారు.

అక్కడ ఆమె లైసెన్స్ అడిగినప్పుడు దాదాపు ఆమెను చూసి నవ్వడానికి సిద్ధంగా ఉన్న ఒక గుమాస్తా ఎదురయ్యాడు.

తర్వాత ఏం జరిగిందో ఎవరికీ అర్థమయ్యేలోపే, ఆమె అతని కోటు కాలర్లు పట్టుకుని, అతన్ని కౌంటర్ కిటికీ నుంచి సగం బయటకు లాగేశారు, ఐదుగురు మనుషులు ఆమెను అతని నుంచి విడదీయడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారు.

అదే సమయంలో, మేయర్ అటుగా వెళ్తున్నారు.

ఆయన పేరు Pietro Battaglia.

తర్వాత ఆయన ఇటాలియన్ పార్లమెంటులో అనేకసార్లు సభ్యుడిగా పనిచేశారు.

ఆయన ఆ దృశ్యాన్ని చూసి, మా అమ్మ చేయి పట్టుకుని, తన కార్యాలయంలోకి ఆహ్వానించారు.

పది నిమిషాల తర్వాత ఆమె Table XV వాణిజ్య లైసెన్స్ పట్టుకుని బయటకు నడిచి వచ్చారు.

స్పష్టత కోసం: ఇటలీలో ఒక హైపర్‌మార్కెట్ తెరవడానికి అవసరమైన రకం లైసెన్స్ అది — అత్యున్నత స్థాయి, సాధారణంగా రాజకీయ సంబంధాలు లేకుండా పొందడం అసాధ్యం.

వ్యాపారం దూసుకుపోయింది.

సేల్స్ ప్రతినిధులు బయట వరుసకట్టారు.

చివరికి ఒక సహోద్యోగి మా నాన్నతో అన్నాడు:

"తెలుసా, Reggio Calabria లో ప్రతి సేల్స్ ప్రతినిధికీ చుక్కలు చూపించే ఒక దుకాణదారు ఉంది."

మా నాన్న జవాబిచ్చారు:

"అవును, తెలుసు. ఆమె గురించి చాలామంది నాకు చెప్పారు."

కానీ ఆమె తన భార్య అని ఆయన ఎప్పుడూ చెప్పలేదు.

ఆ దుకాణం తనకంటూ ఒక జీవితాన్ని సంపాదించుకుంది.

నగరంలోని ప్రతి మూల నుంచి జనం అక్కడ కొనడానికి వచ్చేవారు.

మగవాళ్లను కాలర్లు పట్టుకుని గోడకేసి కొట్టే స్త్రీ.

వాళ్లు ప్రభుత్వ ఉద్యోగులా, మాఫియా మనుషులా అన్నది పెద్దగా తేడా చేయలేదు.

ఆమె పేరు నగరమంతా మారుమోగింది.

GILLETTE పురుషుడి భార్య.

అదుపు

ఒక ఉదయం, ఒక లారీ డ్రైవర్ నగరంలోని ఒక విశాలమైన రహదారి మీద అజాగ్రత్తగా వాహనాన్ని తిప్పాడు.

లారీ మా అమ్మ కారు తలుపును తగిలి, దాన్ని పెకలించేసింది.

ఆమె హారన్ మోగించినా ఏమీ లాభం లేకపోయింది.

ఏం జరిగిందో డ్రైవర్‌కు అసలు తెలియలేదు, కారుకు బాగా నష్టం జరుగుతుండగా అతను తన దారిన వెళ్లిపోతూనే ఉన్నాడు.

చివరికి అతను ఆగి, వీధిలోకి దిగి, ఈ దిక్కుమాలిన ఆడవాళ్లకు డ్రైవింగ్ రాదని అరిచాడు.

ఆడవాళ్లు ఇంట్లో ఉండి పిల్లలను పెంచుకుంటే మంచిదని గట్టిగా ప్రకటించాడు.

తర్వాత, స్టీరింగ్ వెనుక కూర్చున్న మా అమ్మ వైపు నేరుగా చూస్తూ, ఒక మాఫియా మనిషి తరహాలో ఆమె మీద తిట్లూ బెదిరింపులూ విసిరాడు.

వెనుక సీటులో నాలుగేళ్ల మా అక్క, మూడేళ్ల నేను ఉన్నాం.

కదలవద్దని ఆమె మాకు చెప్పారు.

వెంటనే తిరిగి వస్తానని.

బయట సరిగ్గా ఏం జరిగిందో మాకు ఎప్పుడూ తెలియలేదు.

మాకు తెలిసిన ఒకే విషయం ఏమిటంటే, ఆ మాఫియా మనిషి చివరికి మా అమ్మ ముందు మోకరిల్లి, ఆమె చేతిని ముద్దాడుతూ క్షమించమని వేడుకున్నాడు.

తర్వాతి రోజుల్లో, దుకాణానికి వినియోగదారుల సంఖ్య అసాధారణంగా పెరిగింది.

ఎంతమంది జనం గుమ్మం దాటి వచ్చారంటే, ఆమె సరైన లాభాల శాతాన్ని వేస్తున్నారా లేక సరుకును ఉచితంగా ఇచ్చేస్తున్నారా అని చివరికి మా నాన్న అడిగారు.

ఆయన ఇంట్లో కూర్చోకముందే, ఆమె అన్నారు:

"రేపు Fiat డీలర్ దగ్గరికి వెళ్లి నాకు ఒక తెల్ల FIAT 124 Special కొనండి, 1400 ఇంజన్, నాలుగు తలుపులు."

"కానీ Gianna," మా నాన్న జవాబిచ్చారు, "దాని ధర ఎంతో నీకు తెలుసా?"

"ముప్పై ఆరు లక్షల యాభై వేల లీరాలు. ఇప్పుడు మీరు చెల్లించండి. బాగుచేయలేని Simca కు బీమా డబ్బు వచ్చినప్పుడు, మీకు తిరిగి ఇచ్చేస్తాను."

అది చాలు.

పన్నెండు గంటలు కూడా గడవకముందే సరికొత్త కారు బయట నిలబడి ఉంది.

ఒకే ఒక వ్యాఖ్య వచ్చింది:

"ఈ కారు వేగంగా, చురుకుగా ఉంటుంది కాబట్టి Calabria లో దోపిడీలకు దీన్ని వాడతారని నాకు చెబుతున్నారు. నీకు ఇది ఎందుకు?"

ఆమె ఆయన వైపు గంభీరంగా చూసి జవాబిచ్చారు:

"మీరే చూస్తారు."

ఉదయం ఆయన పనికి బయలుదేరినప్పుడు, ఆమె ఎప్పుడూ అడిగేవారు:

"ఈ రోజు ఎక్కడికి వెళ్తున్నారు? భోజనం ఎక్కడ చేస్తున్నారు?"

తాను నూట ఇరవై కిలోమీటర్ల దూరంలో ఉండవచ్చని ఆయన జవాబిచ్చేవారు.

మేము ముగ్గురం అనుకోకుండా అక్కడ ప్రత్యక్షమయ్యేవాళ్లం.

అది ప్రేమ అని ఆయన అనుకున్నారు.

ఆమె కేవలం తన ఆస్తులకు కాపలా కాస్తున్నారు.

తర్వాత, ఆ అలవాటు పోగొట్టుకోవడం ఇష్టం లేక, అదే అదుపు వ్యవస్థను ఆమె నా మీదకు మళ్లించడానికి ప్రయత్నించారు.

మా ఇద్దరిలో ఎవరూ ఎప్పుడూ గెలవలేదు.

ఆమె కాదు.

నేను కాదు.

అదుపు అనేది లేమి ద్వారా, దెబ్బల ద్వారా సాగుతుందని ఆమె నమ్మారు.

మొదటిది నా మీద పెద్దగా ప్రభావం చూపలేదు, ఎందుకంటే నేను వెంటనే నా అవసరాలను మరో దాని వైపు మళ్లించుకునేవాణ్ణి, అది ఆమెకు పిచ్చెక్కించేది.

రెండోది నాకు అసలు తెలిసేదే కాదు.

నేను ప్రతిస్పందించలేదు.

నేను ఏడవలేదు.

నేను తిట్టలేదు.

నొప్పి మీద నాకు అదుపు ఉండేది.

ఏళ్ల తర్వాత, అదే అదుపు నాకు ఇతర కష్టాలను అధిగమించడానికి సహాయపడింది.

మేమిద్దరం ఒకటే అని ఆమె ఎప్పుడూ నమ్మారు.

కానీ నాలో ఒక భాగం మా నాన్నకు చెందినదని ఆమె ఎప్పుడూ అంగీకరించలేదు.

ఆయన వాస్తవాలతో గెలిచారు.

మౌనంతో కూడా.

క్షేత్రం

శుక్రవారం సాయంత్రం, వారపు అమ్మకాల గణాంకాలు సమర్పించిన తర్వాత, డిస్ట్రిక్ట్ మేనేజర్ నుంచి వచ్చిన ఒక ఫోన్ ఆయనకు ఆలోచించాల్సిన విషయం ఇచ్చింది: మహారాజశ్రీ, Gillette Italia సేల్స్ డైరెక్టర్ Raffaele Di Tullio, ఆయనతో కలిసి మూడు రోజులు క్షేత్రంలో గడపబోతున్నారు, సమావేశం సోమవారం ఉదయం 7:30కి Reggio Calabria లోని Excelsior హోటల్‌లో నిర్ణయమైంది.

ఆ వారపు ప్రయాణ ప్రణాళికలో నగరమంతటా అమ్మకాల సందర్శనలు, చుట్టుపక్కల శివారు ప్రాంతాల్లో కొన్ని సందర్శనలు ఉన్నాయి. అప్పటికే జూలై మధ్య కావడంతో, ఆ ప్రాంతం ఎంత వేడెక్కగలదో అందరికీ తెలుసు కాబట్టి, మా అమ్మ ఆయన సంచిలో రెండో చొక్కా పెట్టారు, భోజనానికి ముందు ముఖం కడుక్కుని చొక్కా మార్చుకోవడం మంచిదని చెబుతూ.

ఆయన పూర్తి యూనిఫాంలో సమావేశానికి వచ్చారు: నిష్కళంకమైన నీలి సూటు, లేత నీలి చొక్కా, టై, తనను ఉద్యోగంలోకి తీసుకున్న మనిషికి ఇవ్వాల్సిన గౌరవమంతా.

అది విపరీతమైన వేడి రోజు, ఇద్దరికీ బట్టలు తడిసిపోయేలా చెమటలు పట్టాయి. అయినా సందర్శనల సమయంలో, ప్రతి సంభాషణ కేంద్రం అమ్మకాల సంఖ్యలు కాదు. ఆయన సంతోషంగా ఉన్నారా, తన కుటుంబ జీవితం గురించి ఎలా అనిపిస్తోంది, కంపెనీకి ఎలా అలవాటుపడుతున్నారు అన్న వాటి చుట్టూ చర్చ తిరిగింది.

మరుసటి రోజు మా నాన్న క్షేత్ర పర్యటన రెండో రోజు కోసం తిరిగి వచ్చారు. పరిస్థితిని సరిగ్గా అంచనా వేయలేకపోవడం వల్లనో, తన

సంఖ్యల మీద మరీ ఎక్కువగా నమ్మకం పెట్టుకోవడం వల్లనో, ఆయన ఒక తప్పు చేశారు. అదే సూటు వేసుకుని వచ్చారు, అది ఆరిపోయినప్పటికీ, ముందు రోజు చెమట గుర్తులు దాని మీద ఇంకా స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి.

Di Tullio ఆయన వైపు ఒక సుదీర్ఘ క్షణం చూశారు, ఏమీ అనలేదు, తర్వాత కాఫీ కోసం ఒక కేఫ్‌లో కూర్చోమని ఆహ్వానించారు.

"Vincenzo," ఆయన అన్నారు, "Gillette బ్లేడ్లు అమ్మదు. Gillette నమ్మకాన్ని అమ్ముతుంది. ఒక మనిషి ప్రతి ఉదయం తన గొంతుకు బ్లేడ్ ఆనిస్తాడు, దాన్ని తనకు అమ్మిన మనిషిని నమ్మితేనే. నమ్మకం ఒక శుభ్రమైన చొక్కాతో మొదలవుతుంది."

మా నాన్న జవాబివ్వలేదు. ఆయనకు అర్థమైంది.

ఆ రాత్రి ఆయన ఇంటికి వచ్చి, ఆమె చెప్పింది సరైనదేనని మా అమ్మతో అన్నారు. మళ్లీ ఒకసారి.

అదే తప్పు ఆయన ఎప్పుడూ రెండుసార్లు చేయలేదు.

మూడో రోజు, Di Tullio Excelsior ముందు ఆయనతో కరచాలనం చేసి అన్నారు: "నువ్వు చాలా దూరం వెళ్తావు. ఎందుకంటే నువ్వు వింటావు."

ఆ పాఠం కుటుంబ నియమావళిగా మారింది.

కనిపించే ప్రతిదాన్నీ మా అమ్మ అదుపు చేశారు. లైసెన్స్, దుకాణాలు, కార్లు, డబ్బు.

కనిపించని ప్రతిదాన్నీ మా నాన్న అదుపు చేశారు. ఆదర్శం, మౌనం, సహనశక్తి, రెండు రోజులుగా రక్తం చెమటగా కార్చినప్పటికీ నిష్కళంకంగా హాజరయ్యే హుందాతనం.

వివాహం అంటే ఇదేనని అర్థం చేసుకోవడానికి నాకు అరవై సంవత్సరాలు పట్టింది.

లైసెన్స్ కోసం ఒక గుమాస్తాను కాలర్లు పట్టుకునే ఒక మనిషి.

తన కంపెనీ తన గురించి సిగ్గుపడకుండా ఉండేందుకు ఒక పబ్లిక్ బాత్రూంలో చొక్కా మార్చుకునే ఇంకో మనిషి.

GILLETTE వివాహం

వివాహం ఒక వాగ్దానం కాదు. అది ఒక బ్లేడ్.

దాన్ని జాగ్రత్తగా వాడితే, అరవై రెండు సంవత్సరాల పాటు ప్రతి ఉదయం మీకు నున్నని గడ్డం గీత ఇస్తుంది.

దాన్ని అజాగ్రత్తగా వాడితే, మీ గొంతు కోస్తుంది.

మా నాన్న, మా అమ్మ ఒకరినొకరు ఎప్పుడూ కోసుకోలేదు.

వారు కేవలం, రోజు తర్వాత రోజు, ఆ బ్లేడ్‌ను కలిసి ఎలా పట్టుకోవాలో నేర్చుకున్నారు.

Ferdinando Frega
Gillette Man ⚔️